

UZASADNIENIE

Wnioskodawca C. S. został ukarany prawomocnie wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 28 maja 2015 r. za wykroczenie z art. 92a k.w. na grzywnę w wysokości 200 zł. Wyrok doręczono na adres domowy przez awizo, uprawomocnił się z dniem 26 czerwca 2015 r. Po zarządzeniu wykonania kary, obwiniony został wezwany do uiszczenia grzywny w terminie 30 dni, które to wezwanie odebrał 29 stycznia 2016 r. W dniu 9 lutego 2016 r. zapoznał się z aktami, a następnie w dniu 11 lutego 2016 r. złożył sprzeciw oraz wniosek o przywrócenie terminu do jego wniesienia, nieuwzględniony w dniu 22 lutego 2016 r. Pomimo złożonego zażalenia, w dniu 20 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w mocy postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia sprzeciwu. W dniu 14 lipca 2017 r. ukarany odebrał ponownie wezwanie do zapłaty orzeczonej grzywny. Wobec nieuiszczenia tej grzywny, postanowieniem z dnia 13 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 13 lutego 2018 r. zarządził wobec ukaranego wykonanie zastępczej kary aresztu w rozmiarze 10 dni za niewykonaną karę grzywny. Postanowienie było zaskarżalne i natychmiast wykonalne. Ukarany odbywał karę od dnia 28 lutego 2018 r. do dnia 10 marca 2018 r., po czym został zwolniony do domu. W dniu 16 marca 2018 r. odebrał odpis postanowienia z dnia 13 lutego 2018 r., przy czym nie zaskarżył już postanowienia, uznając, że i tak odbył ową karę

(z akt sprawy VII W 1230/15: wyrok nakazowy – k. 21; zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 22, k. 57, k. 67; zamówienie – k. 27; wniosek – k. 29; postanowienie – k. 34, k. 59; zażalenie – k. 37; wezwanie – k. 44; protokół posiedzenia – k. 48 – 49, postanowienie – k. 50 – 52; obliczenie kary – k. 62; zawiadomienie – k. 65; wyjaśnienia informacyjne wnioskodawcy – k. 14 – 15 v.)

W dniu 3 kwietnia 2018 r. wnioskodawca złożył wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za oczywiście niesłuszne wykonanie kary, ostatecznie precyzując, że żąda kwoty 5.000 zł tytułem odszkodowania i kwoty 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

(wniosek – k. 3; protokół rozprawy – k. 16 v.)

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz aktach sprawy VII W 1230/15, nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania. Również twierdzenia wnioskodawcy o warunkach bytowych w ZK nie wzbudzały zastrzeżeń co do ich wiarygodności.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 114 §2 k.p.w. odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje także osobie osadzonej w zakładzie karnym w związku z zamianą nieuiszczonej grzywny na karę aresztu, która następnie została prawomocnie uniewinniona albo wobec której prawomocnie umorzono postępowanie. Koresponduje z tym przepis art. 115 §2 k.p.w., z którego wynika, że roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie przedawniają się po upływie 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia uniewinniającego lub umarzającego postępowanie albo od daty zwolnienia zatrzymanego.

Zważywszy zatem na to, że wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 28 maja 2015 r. skazujący wnioskodawcę na karę grzywny, zamienioną następnie na karę aresztu, jest nadal prawomocny, wnioskodawca C. S. nie posiada wobec Skarbu Państwa roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Bez znaczenia pozostaje w tym układzie kwestia jakich dolegliwości doznał on w czasie pobytu w ZK albowiem zasadnicza przesłanka, warunkująca istnienie po stronie wnioskodawcy dochodzonego roszczenia, na chwilę obecną nie jest w ogóle spełniona. Samo postępowanie o odszkodowanie i zadośćuczynienie nie jest przy tym właściwą drogą zwalczania zasadności zamiany kary grzywny na karę aresztu, z którą to zamianą najwyraźniej wnioskodawca nadal się nie zgadza, ale której jednak nie zaskarżył po odebraniu odpisu postanowienia w dniu 16 marca 2018 r. Z tych powodów należało oddalić wniosek wnioskodawcy.

Wobec reprezentowania wnioskodawcy przez obrońcę z urzędu, Sąd przyznał na rzecz adw. M. F. wynagrodzenie z tego tytułu – zgodnie z §4 ust. 1 i 3 i §18 ust. 6 rozporz. MS z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714), tj. w wysokości 120 zł + 23 % VAT.

W świetle treści art. 115 §3 k.p.w., postępowanie w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne ukaranie oraz za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie wolne jest od kosztów. W tej sytuacji owe koszty obciążały Skarb Państwa (art. 117 §1 k.p.w.).